

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **V. K.**, zast. JUDr. Radkou Procházkovou, advokátkou, se sídlem v Ústí nad Labem, Masarykova 43, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábřeží Ludvíka Svobody 12, za účasti **Ladislavy Kolouchové**, bytem Ústí nad Labem, Masarykova 71/135, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 18. 11. 2004, č. j. 10 Ca 140/2003 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele (a jeho manželky L. K. – nyní zúčastněné osoby), jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 17. 4. 2003, č. j. 24/2003-O130-SPR/2. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele (a jeho manželky L. K.), kterým se domáhal zrušení rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 25. 11. 2002, č. j. 11-2011/02-DÚ/Si/Ft, jímž nebylo vyhověno návrhu na odstranění dvou závěsů trakčního vedení trolejbusové dráhy, umístěných na jím vlastněném domě v Ú. n. L., na ulici M. č. p. 71 (dále v textu jen „stavba trakčního vedení“).

V žalobě se stěžovatel (společně se svojí manželkou) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i stejně tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě namítal, že v průběhu řízení před správním orgánem uváděl tři důvody, pro které podle jeho názoru byly dány podmínky pro vyhovění návrhu na zahájení řízení o odstranění stavby trakčního

vedení, avšak žalovaný se ani s jedním z těchto důvodů řádně nevypořádal, nezjistil správně skutkový stav, nevypořádal se s provedenými důkazy a věc po právní stránce nesprávně posoudil. Uváděl, že stavba trakčního vedení byla postavena bez stavebního povolení, či v rozporu se stavebním povolením, proto byla dána i podmínka ve smyslu ustanovení § 88 odst. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, k odstranění stavby, což obsáhle odůvodňoval a brojil proti odůvodnění rozhodnutí a závěrům správních orgánů. Dalším důvodem pro odstranění stavby byla podle stěžovatele skutečnost, že stavba ohrožuje zdraví stěžovatele a jeho rodiny, a bezpečnost konstrukce domu, na fasádě domu se projevují trhliny. Uváděl, že žalovaný ze znaleckého posudku vyjímá jen část závěru znalce, a to, že zjištěné trhliny neohrožují bezpečnost konstrukce domu, a zcela pomíjí, že znalec konstatuje, že nelze vyloučit, že časem se stav domu zhorší. Přitom od zpracování tohoto posudku již uplynuly 2 roky a stěžovatel je přesvědčen, že stavba v současnosti ohrožuje bezpečnost konstrukce domu, a tím i jejich zdraví a život. Konečně třetím důvodem bylo podle stěžovatele i nesprávně vyložení § 9 odst. 4 zákona č. 266/1994 Sb. Doplnil, že stav, kdy vlastník je nucen strpět omezení vlastnického práva ke své nemovitosti, spočívající v umístění a provozování pevných trakčních signalizačních nebo zabezpečovacích zařízení, je stavem, který by měl vlastník respektovat jen v nezbytně nutných případech na nezbytně nutnou dobu, čemuž však zvolené řešení neodpovídá. Nejedná o nezbytně nutný případ, existují jiné možnosti umístění těchto trakčních zařízení než na nemovitosti třetích osob. S odkazem na výše uvedené pak navrhoval zrušení napadaných rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze byla žaloba zamítnuta. Soud v odůvodnění uvedl, že v daném případě je nesporné, že ve věci bylo vydáno řádné stavební povolení dne 19. 7. 1984, přičemž podle původní projektové dokumentace pro I. etapu výstavby daného úseku mělo být předmětné zařízení, tj. závěs trakčního vedení, umístěno na domě č. p. 72/133 a v průběhu realizace stavby došlo ke změně tohoto upnutí na dům č. p. 71/135. Tuto změnu vyznačil dodavatel stavby Elektrizace železnic Praha do projektu. Soud dovodil, že změna úponu byla řádně schválena, když daný úsek navíc prošel v rámci kolaudace zkušebním provozem, a nebylo zjištěno, že by zhotovitel po odevzdání stavby či po její kolaudaci, nebo dodatečně provozovatel, prováděl v daném úseku změny upnutí trakčních vedení. Soud dovodil, že změna upnutí byla realizována před celkovým dokončením stavby, a dodatečně, v rámci kolaudace stavby, byla provedená změna schválena. Podle soudu tak nelze tuto změnu vnímat jako rozpor s vydaným stavebním povolením anebo tak, že byla provedena bez stavebního povolení. Soud tak neshledal, že by skutkový stav ohledně této otázky nebyl řádně zjištěn, a že by se správní úřad nevypořádal s provedenými důkazy. Doplnil, že správní úřad se dle návrhu stěžovatele (a jeho manželky) snažil obstarat původní stavební spis drážního orgánu, toto se mu však nepodařilo a proto následně požádal o předložení původních projektů a dokumentace stavby, ze kterých ani podle soudu není důvod pochybovat o tom, že označená stavba byla realizována před celkovým dokončením, a že dodatečně, tedy v rámci kolaudace stavby, byla i provedená změna schválena. Soud proto námitkám stěžovatel v této věci nepřisvědčil.

Pokud jde o druhou skupinu námitek, především stran toho, že mělo být nařízeno odstranění stavby, a to z důvodu uvedeného v § 88 odst. 1, písm. a) stavebního zákona, neboť stavba ohrožuje zdraví stěžovatele a celé jejich rodiny, respektive je ohrožena i bezpečnost konstrukce domu, soud uvedl, že ze spisového materiálu - z předloženého statického posouzení (posouzení Ing. P. P. z 28. března 2001), toliko vyplývá že *„Zřejmou příčinou častých trhlin v opravené fasádě jsou zmíněné vibrace způsobované průjezdem*

trolejbusů. Spolupůsobí zřejmě tahové reakce kotev přenášené do zdiva. Poruchy svědčící o ohrožení nosné funkce konstrukcí objektu nebyly zjištěny. Lze konstatovat, že bezpečnost domu není ohrožena. Přesto považují za nutné stav průběžně sledovat a v případě zjištění varovných příznaků či při jakémkoliv laické nejistotě přizvat opět statika ke kontrole“. V závěru se uvádí, že „ Zjištěné trhliny neohrožují bezpečnost konstrukce domu. Nelze však vyloučit, že se stav časem zhorší a k ohrožení dojde. Zřejmou příčinou trhlin je kotvení trolejbusového vedení do průčelí objektu a následné vibrace vznikající provozem trolejbusů. Obvyklými technologiemi úprav fasád (omítky atp) zjevně nelze znovu objevení trhlin zamezit“. Soud přitom doplnil, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní tvrzení o poškození zdraví či jeho ohrožení, a to ani v jakém smyslu se toto projevuje, ani nedoložil faktické lékařské nálezy ohledně zdravotního stavu či nedoložil, že by stěžovatel či jeho rodina trpěla újmou způsobenou v důsledku upnutí drážního zařízení na nemovitost. Stejně tak z ničeho podle soudu nevyplývá, že by skutečně docházelo k trhlinám ve vlastním zdivu domu, a že by tak mohla být ohrožena statika domu a v důsledku toho i zdraví stěžovatele. Ani stěžovatelem předložený posudek nepotvrdil, že by došlo k ohrožení statiky domu. Je tedy, podle názoru soudu, nesporné, že na domě se v důsledku upnutí trakčního vedení a vibrací objevuje popraskání toliko omítky domu (fasády) v místě úponu, a tato skutečnost nebyla shledána statickem relevantní pro závěr o ohrožení statiky domu, a tedy i zdraví jeho obyvatel. Soud uzavřel, že i proto odmítl rovněž návrh na provedení ohledání na místě, neboť soud by při tomto ohledání nemohl zjišťovat skutečnosti, které náleží příslušnému statickému posouzení.

Ke třetí skupině námitek soud uvedl, že ani zde stěžovateli nemohl přisvědčit, neboť ustanovení § 9 odst. 4 bylo do zákona č. 266/1994 Sb. vloženo novelou, tj. zákonem č. 23/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a toto ustanovení tak jako všechna ustanovení tohoto zákona míří a dopadá na případy nově budovaných staveb. Právní úprava platná v době vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu (zákon č. 51/1964 Sb., povolení bylo vydáno v r. 1984) stanovila oprávnění drážního podniku zřizovat, udržovat a provozovat na nemovitostech v okolí dráhy drážní vedení a dále stanovila odpovědnost toliko za škody způsobené při stavbě, údržbě nebo provozu drážních vedení a poškozenému byl tak drážní podnik povinen ze zákona nahradit škodu (toliko) takto způsobenou. Doplnil, že ustanovení § 9 odst. 4 zákona přiznává v případě nového umístění takového vedení na nemovitost v soukromém vlastnictví jednorázovou náhradu za toto umístění, nicméně toto ustanovení, jak soud doplnil, platí až pro stavby provedené po účinnosti novely zákona 23/2000 Sb., a nikoliv pro případy dřívější. Soud rovněž uvedl, že právní řád České republiky stojí na zásadě nepřipustnosti retroaktivity a pokud tedy subjekt jedná na základě právního předpisu účinného v době jeho jednání, tj. v daném případě drážní podnik, který provozuje dopravu, v době zřízení stavby jednal v souladu s platným zněním zákona o drahách, musí toho být i nyní dbáno. Nadto v době, kdy k omezení došlo, nebyli žalobci vlastníky předmětné nemovitosti (objekt byl ve správě Podniku bytového hospodářství města Ú. n. L. a žalobci uvedený dům nabyli do svého vlastnictví na základě kupní smlouvy mezi nimi a městem Ú. n. L. až v roce 1993). Současně dodal, že je věcí žalobců, zda budou vůči provozovateli dopravy uplatňovat náhradu škody za poškození omítek, pro což jim platná právní úprava instrumenty dává, příp. zda zvolí i jinou cestu uplatnění nároku i za omezení vlastnického práva k nemovitosti trvajícím upnutím trakčního vedení. Souhrnně pak soud uvedl, že správní orgán musí respektovat ustanovení § 88 stavebního zákona, a teprve při splnění podmínek v tomto zákoně uvedených lze nařídit vlastníku stavby odstranění jeho stavby, avšak v daném případě důvody uvedené v tomto ustanovení, jak shora uvedeno, ani podle soudu shledány nebyly. Z uvedených důvodů soud žalobu podle 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl jako nedůvodnou.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítá naplnění § 103 odst. 1 písm. a) a v případě první a třetího žalobního důvodu i naplnění písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Naplnění označených důvodů přitom spatřuje, obdobně jako předtím v žalobě, ve třech bodech či směrech.

Nejprve uvádí, že trvá na tom, že stavba trakčního vedení byla provedena bez stavebního povolení, resp. v rozporu se stavebním povolením, a nesouhlasí tak se závěry městského soudu. K tomuto zejména uvedl, že soud se touto otázkou řádně nezabýval, nevycházel z příslušného správního spisu, ale toliko z podání žalovaného, vlastníka stavby a zhotovitele, které však nebyly podkladem pro rozhodnutí ve stavebním a kolaudačním řízení. Uvedl, že ani v jedné z původních listin, které byly doplněny až při soudním řízení, není zmínka o stavbě trakčního vedení. Dodal, že nemůže obstát tvrzení žalovaného o tom, že u liniových staveb nejsou závěsy trakčního vedení na nemovitostech vyjmenovávány z důvodu vysokého počtu takových závěsů, neboť náležitosti rozhodnutí stanoví § 47 správního řádu, přičemž stavební zákon žádnou výjimku v tomto případě nestanoví a povolení stavby trakčního vedení by tak mělo být uvedeno ve výroku, protože ukládalo povinnost vlastníku domu strpět jeho umístění. Konečně pak v této souvislosti uvedl, že mu není známo, na základě jakých důkazů dospěl městský soud k závěru, že byly splněny podmínky § 81 odst. 4 stavebního zákona. Dále k tomuto stěžovatel uvádí, že z výkresu č. 4602 vyplývá, že trakční řízení mělo být umístěno na domě č. p. 72 a nikoliv č. p. 71, k čemuž doplnil, že z ničeho nelze dovodit, že ke změně a doplnění razítka a podpisu na tomto výkresu došlo v průběhu stavebního řízení, jak uvádí soud. Uvedl, že výkres by musel být ve smyslu § 81 odst. 4 stavebního zákona stavebnímu úřadu ohlášen, nebo by muselo dojít k povolení změny stavby ve smyslu § 68 stavebního zákona, což se nestalo; stěžovatel pro podporu svých závěrů odkázal na komentář ke stavebnímu zákonu. Stěžovatel dále uvedl, že se domnívá, že v daném případě se jednalo o podstatnou změnu stavby a mělo proběhnout řízení podle uvedeného § 68 stavebního zákona. Stejně tak dodal, že se nelze spokojit se závěrem soudu o tom, že Podnik bytového hospodářství nevyužil svých práv účastníka řízení a s umístěním trakčního vedení souhlasil. Stěžovatel shledává i nepřezkoumatelnost rozhodnutí, a to z důvodu, že se soud nezabýval otázkou zda se jednalo o podstatnou či nepodstatnou změnu stavby. Uvedl dále, že proto, že stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením, je zde důvod pro odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Stěžovatel kasační stížností brojí i proti závěrům soudu stran poškozování zdraví a domu (trhliny na domě) č. p. 71 v důsledku vibrací způsobených umístěním trakčního vedení. Odkázal na § 88 písm. a) stavebního zákona, znalecký posudek Ing. P. P. a doplnil že soud zamítl návrh stěžovatele na místní ohledání. I v tomto směru stěžovatel odmítl učiněné závěry městského soudu.

Ve třetí skupině námitek pak stěžovatel uvádí, že v řízení došlo i k porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť ustanovení § 9 odst. 4 zákona č. 266/1994 Sb., stanoví, že vlastník nemovitosti je povinen strpět omezení vlastnického práva jen na nezbytně nutnou dobu a tato podmínka by měla platit nejen pro nové stavby, ale i pro stavby zřízené před účinností tohoto zákona, neboť jinak dochází k nerovnému postavení vlastníků nemovitostí. Závěry městského soudu v této věci odmítl. Na základě uvedených námitek stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.“

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že setrvává na svých závěrech obsažených v odůvodnění napadaného rozhodnutí a vyjádření k žalobě, a posouzení věci nechává na soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda v předchozím řízení byly splněny skutkové podstaty vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti důvody vymezené pod písm. a) a d) § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Takové nedostatky či vady Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil zejména to, že rozhodnutím drážního správního orgánu, odboru dopravy Severočeského KNV v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 1984, č. j. OD/1567/84/280, bylo vydáno stavební povolení pro stavbu dráhy - výstavba Trolejbusové trati, stavba 01. Podle výkresu projektové dokumentace mělo dojít k umístění závěsu na objekt č. p. 72/133, přičemž ve výkresu byla provedena změna, kdy tento závěs byl rozdělen a bylo zakresleno nové umístění 2 závěsů na č. p. 71/135, přičemž na přední straně této části projektu je uvedeno, že byla provedena oprava „Opraveno dle skut.provedení“, razítko Elektrizace železnic Praha, 04098-Trolejbusové vedení, a podpis přes toto razítko, bez data. Dále je nad rámečkem obsahujícím základní údaje projektu napsáno tiskacím: OPRAVA č. TS 5/98. Stejně tak ze spisu vyplývá, že rozhodnutím ze dne 29. 6. 1988, č. j. OD/1223/88 drážního správního úřadu, odboru dopravy, bylo po provedeném kolaudačním řízení povoleno zahájení provozu na tam vymezené části trolejbusové dráhy, stavby 01, v Ú. n. L., a stanoven zkušební provoz do 31. 12. 1988, který byl dalšími rozhodnutími prodlužován. Následně dne 31. 12. 1991 bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva pro hospodářskou politiku a rozvoj č.j.158399/92 - 55, které nabylo právní moci dne 5. 2. 1992, jímž došlo po provedeném kolaudačním řízení a zkušebním provozu k povolení zahájení trvalého provozu stavby 01. Stejně tak ze spisu vyplývá, že povolovacího a kolaudačního řízení se jako účastník řízení za nemovitost č. p. 71/135 účastnil Podnik

bytového hospodářství města Ú. n. L., který byl tehdy správcem objektu. Stěžovatel (společně se svou manželkou) označenou nemovitost nabyt(i) do svého vlastnictví na základě kupní smlouvy uzavřené mezi nimi a městem Ú. n. L. ze dne 2. listopadu 1993, přičemž vklad práva do katastru byl povolen rozhodnutím č. j. 21011V1-1805/93 s právními účinky ke dni 17. 11. 1993. Dále ze spisu vyplývá, že rozhodnutím Drážního úřadu ze dne 25. 11. 2002, č. j. 11-2011/02-DÚ/Si/Ft, nebylo vyhověno návrhu stěžovatele na odstranění dvou závěsů trakčního vedení trolejbusové dráhy, umístěných na domě v Ú. n. L., na ulici M. č. p. 71, s odůvodněním, že nebylo zjištěno, že by stavba byla provedena bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním, neboť tato byla prováděna na základě pravomocného stavebního povolení z dne 19. 7. 1984. V původní dokumentaci ověřené v průběhu stavebního řízení nebyly trakční závěsy na dům č. p. 71 zakresleny, neboť měly být realizovány na sousedním objektu č. p. 72. V průběhu realizace došlo, v souladu s tehdy platným zněním stavebního zákona, ke změně stavby před jejím dokončením, kdy původní plánované umístění na dům č. p. 72 bylo změněno a závěsy byly umístěny na objekt sousední č. p. 71. Dále ze spisu vyplývá, že proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel (a jeho manželka) odvolání, o kterém rozhodl žalovaný správní orgán dne 17. 4. 2003, č. j. 24/2003-O130-SPR/2, a odvolání zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že stavba byla provedena v souladu se stavebním povolením, přičemž k umístění trakčního vedení na domech v ulicích došlo na základě požadavku Technických služeb města Ústí nad Labem, které souhlasily se stavbou za podmínky, že do chodníku nebudou sloupy instalovány, načež byly pro povolení k zahájení provozu po provedeném kolaudačním řízení a povolení k trvalému provozu vydána povolení. Uvedená povolení jsou pravomocná, žádný z účastníků nevyužil práva podat odvolání. Proti shora označenému rozhodnutí žalovaného pak podal stěžovatel žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2004, č. j. 10 Ca 140/2003 – 36, zamítnuta.

Pokud jde o právní posouzení věci, Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, jež byla předmětem přezkoumání městského soudu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž bylo vycházeno, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž městský soud věc po právní stránce posoudil správně, jeho rozhodnutí je úplné, odpovídá okolnostem případu, vychází z provedených důkazů a obsáhle odpovídá na všechny námitky stěžovatele.

V souladu se závěry městského soudu je třeba uvést, že odstranění stavby je posledním řešením předvídaným stavebním zákonem a dochází k němu až tehdy, kdy nelze závadný stav stavby ohrožující život či zdraví odstranit. Bez významu není ani to, že od provedení stavby trakčního vedení do dnešního dne uplynula doba delší 15 let.

Ustanovení § 14 tehdy účinného ustanovení zákona č. 51/1964 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů, v odst. 1 a 2 stanovilo, že *drážní podnik je oprávněn zřizovat, udržovat a provozovat na nemovitostech v okolí dráhy drážní vedení. Za škody způsobené při stavbě, údržbě nebo provozu drážních vedení náleží poškozenému náhrada; jinak drážní podnik neposkytuje za výkon tohoto oprávnění náhradu. Nedojde-li o náhradě škody k dohodě, rozhodne o náhradě na žádost poškozeného okresní národní výbor nebo městský národní výbor první kategorie. Nárok musí poškozený uplatnit do 30-ti dnů ode dne, kdy zjistil výši škody, nejpozději však do 6 měsíců ode dne vzniku škody; jinak nárok zanikne.*

Pokud jde o jednotlivé námitky stěžovatele v kasační stížnosti, je nejprve třeba odpovědět na stěžejní námitku stěžovatele, tj., zda stavba trakčního zařízení byla provedena bez stavebního povolení, nebo v rozporu s ním. Jak vyplývá ze skutečností

zjištěných ze správního spisu, stavební povolení na předmětnou stavbu vydáno bylo, stavba byla zkolaudována, původní vlastník (stěžovatel nebyl účastníkem původního řízení, neboť v té době ještě nebyl majitelem nemovitosti) proti umístění trakčního vedení, když změna jeho umístění musela být vzhledem ke všem skutečnostem (kolaudační řízení, zkušební provoz, povolení k trvalému provozu) provedena před dokončením stavby, nijak nebrojil, a stěžovatel (jako následný vlastník) koupí nemovitostí vstoupil do všech práv a povinností původního vlastníka. Stavební zákon v době rozhodování ve věci počítal, a i nadále počítá se změnou stavby před jejím dokončením § 68 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, s tím, že podle § 81 odst. 4 může být (mohlo být) s kolaudačním řízením spojeno řízení o změně stavby před jejím dokončením, pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené ve stavebním řízení. Konkrétní výčet toho, co je drobná a nepodstatná odchylka, zákon ani prováděcí předpis neobsahuje, a proto je toto vždy jen věcí správního uvážení stavebního úřadu. Je skutečností, že ani kolaudační rozhodnutí ze dne 29. 6. 1988, č. j. OD/1223/88, ani rozhodnutí o povolení zahájení trvalého provozu stavby ze dne 31. 12. 1991, ze dne č. j. 158399/92 - 55, o této změně výlovně nehovoří. Nicméně o trakčních závěsech na dům č. p. 72 či č. p. 71 nehovoří ani stavební povolení ze dne 19. 7. 1984, č. j. OD/1567/84/280, a tyto jsou (podle obsahu spisu) toliko zakresleny v tzv. situaci trolejového vedení, kde je vyznačena změna upnutí na dům č. p. 71, která je přílohou stavebního povolení. Nelze tak akceptovat námitku stěžovatele, že nemůže obstát tvrzení žalovaného o tom, že u liniových staveb nejsou závěsy trakčního vedení na nemovitostech vyjmenovávány z důvodu vysokého počtu takových závěsů, protože náležitosti rozhodnutí stanoví § 47 správního řádu, přičemž stavební zákon žádnou výjimku v tomto případě nestanoví a povolení stavby trakčního vedení by tak mělo být uvedeno ve výroku, neboť ukládalo povinnost vlastníku domu strpět jeho umístění. Nejvyšší správní soud této námitce nemohl přisvědčit, neboť fakticky rozporuje rozhodnutí (stavební povolení z roku 1984), které nyní již nelze napadnout.

Stěžovatel mj. zpochybňuje, že provedená změna byla provedena v souladu se zákonem, tj. buďto podle § 68 nebo podle § 81 odst. 4 stavebního zákona, neboť o tom kolaudační rozhodnutí výslovně nehovoří, a dále namítá, že provedená změna výkresu byla zřejmě s ohledem na údaj na předmětném výkresu, znějící „OPRAVA č. TS 5/98“ proveden až v roce 1998. K tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že podle vyjádření DP města Ú. n. L., ze dne 22. 3. 2002, vyžádaného v průběhu správního řízení v nyní posuzované věci, údaj „OPRAVA č. TS 5/98“ vyznačuje přečíslování trakčních stožárů, provedené v květnu 1998. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i vzhledem k tomu, že v obsahu dokumentace neexistuje důkaz opaku, a ani stěžovatel v průběhu předchozího řízení žádný relevantní důkaz ke svému tvrzení nepodal. Stejně tak, pokud jde o námitku stěžovatele, že změna upnutí trakčního vedení nebyla provedena v souladu se zákonem, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že v situaci, kdy jediným podkladem v této věci je opravený výkres, který odpovídá skutečnému provedení upnutí, stavba byla výše uvedeným způsobem zkolaudována, byl povolen její trvalý provoz, a nebyl nabídnut žádný konkrétní důkaz, že ke změně došlo až po kolaudačním řízení, je třeba mít zato, že tato změna byla schválena přinejmenším podle § 81 odst. 4 stavebního zákona v rámci kolaudačního rozhodnutí. Nic totiž nenasvědčuje tomu, že by změna upnutí byla provedena později, to by ostatně muselo být vyvoláno provozními podmínkami a potřebami a při provádění takové změny by také musel být provoz na určitou dobu přerušen. Nic takového z obsahu spisu však nevyplývá a stejně tak nic takového stěžovatel nikdy nenamítal. Změna upnutí trakčního vedení tak musela být provedena před skončením stavby a před kolaudačním řízením, a jím také posléze schválena. Posláním kolaudačního řízení je posoudit, zda skutečné provedení stavby odpovídá stavebnímu povolení, a to příp. včetně toho, zda lze dodatečně povolit, resp.

schválit změny ve smyslu § 81 odst. 4 stavebního zákona. V opačném případě by muselo být vydáno rozhodnutí negativní. Nic takového se však nestalo.

Stěžovatel tak fakticky zpochybňuje, že kolaudační řízení nezohlednilo skutečný stav provedení stavby, a nedokládá toto tvrzení žádnými důkazy. Naproti tomu zjištěný a dále dovozený skutkový stav svědčí tomu, že změna byla ve své době provedena řádně a v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by soud nevycházel z původních listin, resp. a tedy i ze skutečného skutkového stavu, jak tvrdil stěžovatel. Jak vyplynulo ze spisu, a i městský soud se touto otázkou důsledně zabýval v napadeném rozsudku, správní orgán obstaral veškeré dostupné materiály, přičemž z žádného z nich nevyplývá závěr sledovaný stěžovatelem. Nejvyšší správní soud je si vědom jisté důkazní nouze, ve které byl správní orgán I. stupně i žalovaný správní orgán, když rozhodoval ve věci stěžovatele, a to zejména s ohledem na skutečnost, že podle vyjádření P., a. s., P., ze dne 15. 3. 2002, které bylo vyžádáno v průběhu předmětného správního řízení, byla související projektová dokumentace vzhledem k roku jejího zpracování již skartována. Za tohoto stavu správní orgány musely vycházet z dostupných zjištění a důkazů, a tyto posoudit a vyhodnotit ve vzájemných souvislostech. To také podle názoru Nejvyššího správního soudu tyto orgány v souladu se zákonem učinily. Stejně tak i Městský soud v Praze, podle názoru Nejvyššího správního orgánu, v souladu se zákonem posoudil a vyhodnotil rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo.

K námitkám týkajících se výkresu č. 4602, ze kterého podle stěžovatele vyplývá, že trakční řízení mělo být umístěno na domě č. p. 72 a nikoliv č. p. 71, avšak není zřejmé, že ke změně a doplnění razítka a podpisu na tomto výkresu došlo v průběhu stavebního řízení, jak tvrdil městský soud, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že za situace, kdy stavba byla v souladu se zákonem zkolaudována, jakož i za situace, kdy původní vlastník nemovitosti proti tomuto nijak nebrojil a všechna rozhodnutí nabyla právní moci a nelze je nijak zvrátit, a navíc nemohou mít žádný vliv na rozhodnutí o neodstranění stavby, nejsou tato tvrzení podstatná. Tímto odpovídá i na námitku stěžovatele, který nesouhlasí se závěrem soudu o tom, že původní vlastník nevyužil svých práv účastníka řízení a s umístěním trakčního vedení souhlasil. Navíc stěžovatel o této skutečnosti při koupi domu věděl, resp. musel vědět, a začal proti tomuto brojit až po několika letech užívání domu. S odkazem na právě uvedené tak Nejvyšší správní soud nemohl shledat relevanci stěžovatelových tvrzení, že v daném případě se jednalo o podstatnou změnu stavby a mělo proběhnout řízení podle označeného § 68 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud nehledal ani namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu, že se soud nezabýval otázkou, zda se jednalo o podstatnou či nepodstatnou změnu stavby. Tuto námitku by mohl úspěšně vznést v zákonné lhůtě toliko původní vlastník a vzhledem k tomu, že stěžovatel nemovitost nabyt až o několik let později, nemůže být úspěšná. Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil, a to za situace, kdy stavba byla realizována na základě stavebního povolení a v souladu s ním, a následně řádně zkolaudována, stěžovateli ani v závěru, že z důvodu, že stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením, je zde důvod pro odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť uvedené tvrzení, jak je výše uvedeno, nebylo prokázáno.

Pokud jde o námitky týkající poškozování zdraví a domu č. p. 71 (trhliny na fasádě), a to v důsledku vibrací způsobených umístěním trakčního vedení, kdy stěžovatel odkázal na § 88 písm. a) stavebního zákona, znalecký posudek Ing. Petra Píchy a doplnil, že soud

zamítl návrh stěžovatele na místní ohledání nemovitosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle namítaného ustanovení § 88 stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění *závadné stavby ohrožující život nebo zdraví osob, pokud ji nelze hospodárně opravit*. Označené ustanovení tak podle Nejvyšší správní soudu pamatuje na situace, kdy stavba ohrožuje život nebo zdraví. Nejvyšší správní soud v této otázce prvně odkazuje na závěry městského soudu, který se touto otázkou dostatečně zabýval a doplňuje, že stěžovatel nepředložil důkazy či skutečnosti o naplnění označeného ustanovení, a tyto nevyplynuly ani ze spisu. Z předloženého posudku Ing. P. P. toliko vyplývá, že *zjištěné trhliny neohrožují bezpečnost konstrukce domu. Nelze však vyloučit, že se stav časem zhorší a k ohrožení dojde*. O takovém zhoršení, které by naplňovalo dikci § 88 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, však nebyly přeloženy žádné důkazy, ani stěžovatel netvrdil, že by takové důkazy existovaly, a Nejvyšší správní soud nemohl podobně jako Městský soud v Praze v této námitce stěžovateli přisvědčit. Naopak ze spisu vyplývá, že pro řešení dané situace byla ze strany Dopravního podniku Ú. n. L. uvažována výměna tlumičů umístění trakčního vedení novým progresivním řešením (nebyla tedy naplněna podmínka, že tvrzenou závadu *nebylo možno hospodárně opravit*).

Konečně pak Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám, ve kterých stěžovatel tvrdí, že v řízení došlo i k porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod, neb ustanovení § 9 odst. 4 zákona č. 266/1994 Sb., stanoví, že vlastník nemovitosti je povinen strpět omezení vlastnického práva jen na nezbytně nutnou dobu a tato podmínka by měla platit nejen pro nové stavby, ale i pro stavby zřízené před účinností tohoto zákona, neb jinak dochází k nerovnému postavení vlastníků nemovitostí. Nejvyšší správní soud uvádí, že namítané porušení Listiny základních práv a svobod neshledal, neb v době, kdy stavba byla povolována, a dále dokonce ani v době kdy stěžovatel vstupoval do práv a povinností souvisejících s nemovitostí, označené ustanovení nebylo účinné a je tak třeba opět v souladu se závěry městského soudu uzavřít, že uvedené ustanovení zákona č. 266/1994 Sb. nemohlo být v posuzované věci aplikováno. Navíc je třeba uvést, že v podobném postavení se nachází i mnozí jiní majitelé nemovitostí, a také to, že zákon nemůže všechny nově upravované otázky a skutečnosti řešit retroaktivně. V dané věci nelze této námitce přisvědčit tím spíše, že stěžovatel nemovitost kupoval zcela jistě bez vědomí, že předmětná záležitost bude do budoucna řešena zákonnou úpravou jinak, a u případů nastalých po účinnosti změny zákonné úpravy se bude možné domoci i jiného plnění. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by došlo k porušení namítané rovnosti.

Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud se v dané věci ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a v dalších podrobnostech také odkazuje na odůvodnění jeho rozsudku.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Účastníkům nebyla přiznána v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. a ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a Nejvyšší správní soud sám ani žádné takové náklady žalovaného ze spisu nezjistil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu